

«Παρεμβαίνοντες...»

«Όμως δὲν μᾶς ἔλειπε τίποτε...

”Ημασταν εὐτυχημένα...”

Ἡ γενιά τοῦ '50, τοῦ '40 καὶ πρὶν, μεγαλώσαμε σὲ χωριά καὶ ἐπαρχίες. Μετὰ ἄρχισε ἡ ἀστυφυλία.

Δεθήκαμε μὲ τὴν γῆ, μὲ τὰ ἅγια χώματα τῶν προγόνων μας. **Διδαχθήκαμε** τὴν Ὀρθοδοξία ἀπὸ παππούδες καὶ γιαγιάδες ἀγράμματους, ἀλλὰ σοφοὺς ἐμπειρικά.

Τὰ σχολικά μας βιβλία μιλοῦσαν γιὰ τὴν φύση, τὶς ἀγροτικές ἐργασίες, τὴν Πατρίδα, τὴν Θρησκεία, τὴν Οἰκογένεια.

Σὲ αὐτὰ βρῖσκαμε ποιήματα μεγάλων μας ποιητῶν (Κ. Παλαμᾶ, Ἰ. Πολέμη, Γ. Δροσίνη) μὲ θέματα ποῦ προανέφερα (Ἡ σημαία, Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰς, Τὸ φυλαχτό, Ὁ ξένος, Τί εἶναι ἡ πατρίδα μας...), ποῦ καὶ σήμερα ριγοῦμε στὴν θύμησή τους.

Ζούσαμε χωρὶς νερὸ στὰ σπίτια, χωρὶς συγκοινωνίες, χωρὶς ρεῦμα. **Πόσο** ὅμως ἡ ἔλλειψη αὐτὴ μᾶς ἔδενε μὲ τὸ θεῖο! **Μὲ** τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς! **Μᾶς** ἔκαναν νὰ σκεπτόμαστε, νὰ φιλοσοφοῦμε, μικρὰ παιδάκια παίζοντας κάτω ἀπὸ τὶς φυλλωσιές! **Εἶχαμε** ἓνα καλὸ ροῦχο, καλὰ παπούτσια γιὰ τὶς γιορτὲς καὶ αὐτοσχέδια παιχνίδια. **Όμως** δὲν μᾶς ἔλειπε τίποτε. **”Ημασταν** εὐτυχημένα.

Καθὼς γράφω αὐτὰ κλαίω, γιὰτὶ σκέπτομαι ὅτι τὰ νέα παιδιά δὲν μπόρεσαν νὰ νιώσουν τὴν ἰδέα τῆς Πατρίδας, τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς μεγάλωσαν ἀραχτὰ στὶς καφετέριες, ποτισμένα μὲ τὶς ἰδέες τῆς *παγκοσμιοποίησης*, τῶν *ἀνοιχτῶν συνόρων*, τοῦ συνονθυλεύματος τῶν λαῶν.

”Ἐτσι δὲν ἐνοχλοῦνται μὲ τὸ κακὸ ποῦ συμβαίνει στὴν Χώρα μας, ἡ ὁποία χάνεται...

Δανάη Πανοπούλου

Ἐκπαιδευτικὸς

(«Καθημερινή», 29.9.2016)

30.10.2016 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας